

Curtea Supremă de Justiție

DECIZIE

10 februarie 2021

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componența:

Președinte – Timofti Vladimir,

Judecători – Boico Victor, Toma Nadejda,

examinând, fără citarea părților, în baza materialelor cauzei, admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare declarate de către procurorul în Procuratura Anticorupție, Cazacov Elena și de către procurorul în Procuratura de circumscripție Bălți, Gavdiuc Valentina, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 15 ianuarie 2020, în cauza penală în privința lui,

*Boubatrîn Tamara XXXXX, născută la
XXXXX.*

Termenul de examinare a cauzei:

prima instanță: 19.05.2017 – 27.11.2018

instanța de apel: 20.12.2018 – 15.01.2020

instanța de recurs: 08.05.2020 – 10.02.2021

A C O N S T A T A T :

1. Prin sentința Judecătoriei Drochia, sediul Râșcani din 27 noiembrie 2018, Boubatrîn Tamara a fost recunoscută vinovată în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.307 alin. (1) Cod penal și i-a fost aplicată pedeapsa sub formă de închisoare pentru un termen de 1 (unu) ani, cu privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții publice sau de demnitate publică, pe un termen de 1 (unu) ani.

În temeiul art.90 alin.(1) Cod penal, instanța a dispus suspendarea condiționată a executării pedepsei aplicate față de Boubatrîn Tamara pentru un termen de probațiune de 1 (unu) an, dacă nu va săvârși o nouă infracțiune îndreptățind prin comportare exemplară încrederea ce i s-a acordat.

În privința lui Boubatrîn Tamara a fost aplicată măsura preventivă - obligarea de nepărăsire a țării până la intrarea în vigoare a sentinței.

2. În sentință, prima instanță a constatat că:

Boubatrîn Tamara, în anul 2014 activând în calitate de judecător în Judecătoria Glodeni, a săvârșit infracțiunea de pronunțare a unei sentințe contrare legii în următoarele circumstanțe:

La 19 martie 2014, de către Procuratura Anticorupție, Serviciul Nord, a fost expediată în Judecătoria Glodeni cauza penală nr. XXXXX de

învinuire a lui Bantea Aurel în comiterea infracțiunii prevăzute de art.325 alin.(1) Cod penal.

Conform învinuirii aduse, Bantea Aurel, la 05 martie 2014, a săvârșit cu intenție acțiuni de corupere activă, manifestate prin promisiunea personală de bunuri sub formă de valori valutare ce nu i se cuvin în sumă de 1000,00 lei șefului Serviciului investigare fraude economice al Secției investigații infracțiuni a Inspectoratului de Poliție Glodeni, Noroc Eduard, care este persoană publică, în scopul neîndeplinirii unor acțiuni în exercitarea funcției sale, manifestate prin neînregistrarea și neîntocmirea în privința lui Bantea Aurel a procesului-verbal cu privire la contravenția prevăzută de art.265 Cod Contravențional, pe faptul transportării valorilor materiale spre comercializare fără dovada originii și provenienței, bani care la 06 martie 2014, în jurul orei 11:58, aflându-se în incinta biroului de serviciu nr.13 al Inspectoratului de Poliție Glodeni, i-a oferit și i-a dat personal lui Noroc Eduard.

Cauza penală respectivă a fost repartizată pentru examinare judecătorului Boubatrîn Tamara.

Urmare a judecării în fond, în baza probelor administrate la faza de urmărire penală, în procedură simplificată prevăzută de art.364/1 Cod de procedură penală, a cauzei penale de învinuire a lui Bantea Aurel în comiterea infracțiunii prevăzute de art.325 alin.(1) Cod penal, la 04 august 2014 de către judecătorul din cadrul Judecătoriei Glodeni, Boubatrîn Tamara a fost pronunțată sentința nr. XXXXX de achitare, din motivul lipsei în acțiunile cet. Bantea Aurel a faptului infracțiunii.

Argumentele de fapt și de drept invocate de către judecătorul Boubatrîn Tamara întru justificarea soluției dispuse, se rezumă la faptul că șeful Serviciului investigare fraude economice al Secției investigații infracțiuni a Inspectoratului de poliție Glodeni, Noroc Eduard, nu are statutul de agent constatat și, respectiv, acesta nu era competent să întocmească proces-verbal cu privire la contravenție și să examineze cauza contravențională în conformitate cu prevederile art.400 Cod Contravențional, drept urmare el nu întrunește condițiile prevăzute de art.123 CP persoanei cu funcție de răspundere sau persoanei publice ce poate fi supusă riscului de corupere.

Mai mult ca atât, instanța de fond, în partea descriptivă a sentinței, indică în contradictoriu următoarele: „acest cumul de probe stabilesc cu certitudine vina lui Bantea Aurel în săvârșirea infracțiunii prevăzută de art.325 alin.(1) Cod penal - promisiunea, oferirea și darea, personal unei persoane publice de bunuri sub formă de valori valutare ce nu i se cuvin pentru aceasta pentru a nu îndeplini acțiuni în exercitarea funcției nu este dovedită.”

Sentința judecătoreiei Glodeni nr. XXXXX din 04 august 2014, a fost contestată cu apel de către procurorul în Serviciul Nord al Procuraturii Anticorupție, Iulian Diaconu și cu apel suplimentar de către procurorul în Procuratura de nivelul Curții de Apel Bălți, A. Formusatii.

Prin decizia Curții de Apel Bălți din 19 martie 2015, au fost admise apelul și apelul suplimentar ale procurorilor, casată sentința Judecătoreiei Glodeni nr. XXXXX din 04 august 2014, și pronunțată o nouă hotărâre potrivit modului stabilit pentru prima instanță prin care: Bantea Aurel a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art.325 alin.(1) Cod penal, cu aplicarea art.364/1 Cod de procedură penală, fiindu-i stabilită pedeapsa de un an închisoare cu amendă în mărime de 1500 unități convenționale. Conform art. 90 Cod penal executarea pedepsei cu închisoarea a fost suspendată condiționat pe un termen de probă de un an.

Instanța de apel a scos în evidență următoarele deficiențe și încălcări flagrante ale legii, admise de către instanța de fond la judecarea acestei cauze:

- „Analizând probele administrate de instanța de fond, materialele cauzei, Colegiul penal reține, că la examinarea cauzei respective nu s-a dat eficiență prevederilor art.93-101, art.26-27 Cod de procedură penală, instanța nu a cercetat cauza multiaspectual, nu a dat aprecieri probelor prezentate prin prisma pertinentei, concludentei, coroborării lor, în baza probelor acumulate nu a reținut just starea de fapt pe cauză”;

- „Soluția instanței de fond precum că în acțiunile lui Bantea Aurel nu s-a constatat existența faptei infracțiunii prevăzute de art.325 alin.(1) Cod penal, este neîntemeiată și contravine prevederilor art.364 Cod de procedură penală, p.30 a Hotărârii Plenului CSJ nr.13 din 16.12.2013 „Cu privire la aplicarea prevederilor art.364/1 Cod de procedură penală de către instanțele judecătorești”, precum și bazei probante existente pe cauză, cercetată în instanța de apel la demersul părții acuzării, care nu a fost pe deplin verificată și apreciată la justa valoare”;

- „Instanța de fond la adoptarea sentinței ..., deși a acceptat judecarea cauzei în procedură simplificată, incorect a achitat inculpatul, reținând o altă situație juridică decât cea stabilită în rechizitoriu”;

- „...sunt neîntemeiate argumentele instanței de fond, precum că șeful Serviciului investigare fraude economice al Secției investigații infracțiuni a Inspectoratului de poliție Glodeni nu are calitatea de agent constatator”.

Astfel, instanța intenționat a ignorat cerințele imperative ale art.400 Codul Contravențional, care stipulează că sânt în drept să examineze cauze contravenționale și să aplice sancțiuni în limitele competenței șefii de direcții și adjuncții lor, șefii inspectoratelor de poliție și adjuncții lor, șefii secțiilor de poliție, șefii sectoarelor de poliție, șefii posturilor de poliție, ofițerii

principali de sector, ofițerii superiori de sector, ofițerii de sector, angajații secțiilor securitate publică, angajații serviciilor patrulare, angajații secțiilor supraveghere transport și circulație rutieră, angajații serviciilor supraveghere tehnică și accidente rutiere ale inspectoratelor de poliție, angajații Inspectoratului național de patrulare și ai Inspectoratului național de investigații din cadrul Inspectoratului General al Poliției, și a pronunțat prin urmare o hotărâre contrară legii, de achitare a lui Bantea Aurel.

În acest context este de menționat, că potrivit dispoziției art.15 alin.(1) lit. a), c) și d) al Legii cu privire la statutul judecătorului nr.544 din 20.07.1995, „judecătorii sânt obligați să fie imparțiali; să respecte întocmai cerințele legii la înfăptuirea justiției și să asigure interpretarea și aplicarea uniformă a legislației; să se abțină de la fapte care dăunează intereselor serviciului și prestigiului justiției, care compromit cinstea și demnitatea de judecător, provoacă îndoieli față de obiectivitatea lor.”

Aceste obligațiuni statutare au fost totalmente ignorate de către judecătorul Judecătoriei Glodeni, Boubatrîn Tamara, la exercitarea atribuțiilor și executarea obligațiilor de serviciu în cadrul judecării cauzei penale în speță - de acuzare a lui Bantea Aurel conform art.325 alin.(1) Cod penal, prin pronunțarea unei sentințe ilegale.

Acțiunile inculpatei Boubatrîn Tamara au fost încadrate în baza art.307 alin.(1) Cod penal, ca pronunțarea cu bună-știință de către judecător a unei sentințe contrare legii.

3. Sentința primei instanțe, a fost atacată cu apeluri de către:

- procurorul în Procuratura Anticorupție, Cazacov Elena, prin care a solicitat casarea sentinței în partea măsurii de pedeapsă stabilite inculpatei Boubatrîn Tamara, cu adoptarea unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță prin care: Tamarei Boubatrîn, în baza art.307 alin. (1) Cod penal, să-i fie numită pedeapsa 1 an și 6 luni închisoare, cu executarea acesteia în penitenciar pentru femei de tip semiînchis, cu privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții publice sau de demnitate publică în sensul prevederilor art.123 Cod penal, pe un termen de 5 ani;

- inculpata Boubatrîn Tamara, prin care a solicitat casarea sentinței și emiterea unei noi hotărâri prin care să fie achitată.

3.1. În motivarea cererii de apel, procurorul a menționat că:

- obligațiunile statutare potrivit dispoziției art.15 alin.(1) lit. a), c) și d) al Legii cu privire la statutul judecătorului nr.544 din 20.07.1995, au fost totalmente ignorate de către judecătorul Judecătoriei Glodeni, Boubatrîn Tamara, la exercitarea atribuțiilor și executarea obligațiilor de serviciu în cadrul judecării cauzei penale în speță - de acuzare a lui Bantea Aurel conform art.325 alin.(1) Cod penal, prin pronunțarea unei sentințe ilegale;

- Boubatrîn Tamara a săvârșit pronunțarea cu bună-știință de către judecător a unei sentințe contrare legii, infracțiune prevăzută de art.307 alin.(1) Cod Penal. Inculpata nu și-a recunoscut vina nici în cadrul urmăririi penale, nici în cadrul cercetării judecătorești;

- instanța la aplicarea prevederilor art.90 Cod penal, s-a limitat doar la expunerea în sentință a faptului, că restabilirea echității sociale și corectarea condamnatului poate fi efectuată fără ca acesta să fie izolat de societate, fără a indica care sunt motivele care au determinat instanța la condamnarea cu suspendare condiționat a executării pedepsei. Consideră că de către instanța de fond au fost nefondat aplicate prevederile art.90 Cod penal, deoarece în acțiunile inculpatei careva circumstanțe atenuante nu au fost stabilite, aceasta a avut un rol activ la săvârșirea infracțiunii, vina sa în comiterea infracțiunii incriminate nu a recunoscut-o, nu a contribuit activ la descoperirea infracțiunii și careva alte circumstanțe care ar micșora esențial gravitatea faptei nu s-au stabilit;

- justiția este piatra de temelie într-o societate democratică, a cărei principală misiune este de a asigura respectarea legalității. Pentru ca justiția să-și realizeze această misiune este nevoie de încrederea societății în justiție. Consideră, că este necesar de aplicat față de inculpata Boubatrîn Tamara o pedeapsă sub formă de închisoare, care va extinde și efectele sancționării inculpatei pe o perioadă mai extinsă până la stingerea antecedentelor penale ceea ce îi va determina revizuirea comportamentului și integrarea socială, cu renunțarea la săvârșirea infracțiunilor.

3.2. În motivarea cererii de apel, inculpata a menționat că:

- instanța de fond examinând cauza penală în privința ei a admis erori procesuale. Instanța de fond a obligat-o, privind prezența apărătorului Arhiliuc Ion pentru ședința de judecată, mandatul acestuia nefiind în materialele cauzei pe motivul neîntocmirii contractului cu avocatul respectiv din cauza bolii acestuia. Consideră că instanța a încălcat prevederile art.71 alin.2,3 Cod de procedură penală. La data de 12.11.2018 în cadrul procesului penal s-a prezentat avocatul Arhiliuc Ion, dar instanța n-a stabilit identitatea și împuternicirile lui și nu a anunțat completul de judecată pentru avocat;

- în cadrul ședinței preliminare inculpata Boubatrîn Tamara a înaintat cerere cu privire la încetarea procesului în ședința preliminară sub aspect procedural în temeiul art. 345 al.(4) Cod de Procedură Penală din motivul, că s-a aflat în calitate de bănuیت contrar prevederilor art. 63 al.(2) pct.3 Cod de Procedură Penală mai mult de 3 luni de zile. Potrivit ordonanței Procuraturii Anticorupție din data de 07 iunie 2016 și ordonanței de punere sub învinuire din 07.09.2016 adusă la cunoștință la data de 08 septembrie 2016, inculpata Boubatrîn Tamara s-a aflat în calitate de bănuیت timp de 3 luni și 2 zile;

- consideră că instanța eronat a ajuns la concluzia vinovăției ei. Obiectul juridic special al infracțiunii prevăzute la alin.(1) art.307 Cod penal, îl formează relațiile sociale cu privire la înfăptuirea justiției, sub aspectul corespunderii legii a unor acte procedural pronunțate de judecători. Obiectul imaterial al infracțiunii prevăzute la alin.(1) art.307 Cod penal, îl reprezintă hotărârea, sentința, decizia sau încheierea contrară legii. Este obligatoriu să existe o confirmare juridică a faptului că hotărârea, sentința, decizia sau încheierea este contrară legii. O astfel de confirmare o reprezintă casarea totală sau parțială a actului procedural corespunzător de către instanța ierarhic superioară. De asemenea, respectiva confirmare juridică se poate exprima în recunoașterea actului procedural corespunzător, de către Curtea Europeană a Drepturilor Omului, drept hotărâre prin care au fost încălcate drepturile și libertățile fundamentale ale omului. În lipsa oricăreia din aceste confirmări juridice, nu există temeiul aplicării în baza art.307 al.(1) Cod Penal.

- potrivit Ordonanței de punere sub învinuire și rechizitoriului este pusă sub învinuire în baza art.307 al.(1) Cod Penal pentru ignorarea intenționată a cerințelor prevederilor ale art.400 din Cod Contravențional. Astfel instanța de apel a ajuns la concluzia că judecătoria Boubatrîn a pronunțat sentința din data de 04 august 2014 din motivul, că nu a reținut just starea de fapt pe cauza, nu a fost pe deplin baza probantă verificată și apreciată la justa valoare, dar nu din alte considerente și anume ignorarea cerințelor imperative ale art.400 din Codul Contravențional la calitatea de agent constatat, după cum este învinuită și condamnată. Instanța de apel la examinarea apelului a constatat netemeinicia sentinței nr.141/2014 din data de 04 august 2014 în cauza Bantea Aurel - în baza art.325 al.(1) Cod Penal, dar nu a constatat ilegalitatea sentinței, după cum a invocat prima instanță;

- motivele infracțiunii prevăzute la art.307 alin.(1) Cod penal sunt: interesul material, răzbunarea, ura socială, națională, rasială sau religioasă, excesul de zel, interpretarea eronată a obligațiilor de serviciu etc. La pronunțarea sentinței de achitare în privința lui Bantea Aurel la data de 4 august 2014 nu a avut nici un motiv criminal și în acest proces nu a avut nimeni de suferit, iar sumele de bani ridicate nu au fost întoarse, dar lăsate în continuare la dosar ca corpuri delictive, ca rezultat careva prejudiciu nu s-a adus. Comisia de la Venetia menționează că dacă judecătorii pot fi trași la răspundere penală pentru interpretarea dreptului, pentru stabilirea faptelor și pentru evaluarea probelor, o asemenea răspundere este posibilă doar în cazurile de rea-credință și - după cum se poate demonstra - neglijența gravă. Rea-credință și neglijența gravă în acțiunile ei nu a fost din motivul, că nu a avut nici un interes material sau de altă natură, nici o rea-credință împotriva

cuiva și nici neglijența gravă în acțiunile ei nu a existat din motivul, ca într-adevăr potrivit art.400 Cod Contravențional șeful Serviciului investigare fraude economice al Secției investigații infracțiuni a Inspectoratului de poliție nu a avut și nu are calitatea de agent constator;

- analizând motivele adoptării sentinței de condamnare a inculpatei a constatat că instanța de judecată și-a luat rolul de acuzator și n-a descris probele apărării, n-a indicat motivele ne cercetării probelor apărării în cadrul ședinței de judecată și nici n-a încercat să motiveze motivul de respingere a probelor apărării. De asemenea instanța de judecată a indicat că circumstanțe atenuante nu s-au constatat. Astfel și aici instanța și-a luat rolul de acuzator, n-a considerat ca circumstanță atenuantă munca în calitate 7 de judecător pe parcurs a 20 de ani fără nici o abatere disciplinară, fapt confirmat prin referința eliberată de Consiliul Superior al Magistraturii;

- la pronunțarea sentinței de achitare a lui Bantea Aurel la data de 04 august 2014 nu deținea altă funcție publică, pe când instanța de judecată prin pronunțarea sentinței de condamnare a lui Boubatrîn Tamara la data de 27 noiembrie 2018 și-a depășit atribuțiile de serviciu și a privat-o și de dreptul de a activa și în alte funcții publice în care nu a comis infracțiune și nici nu putea să comită infracțiuni din simplu motiv că nu activa, în primul rând, iar în al doilea rând, în alte funcții publice nu este împuternicită prin lege să emită și să pronunțe încheieri, hotărâri, sentințe și decizii. Deci instanța era în drept să o priveze de dreptul de a ocupa funcția de judecător sau să exercite activitatea de judecător, dar nici de cum nu era în drept să o priveze și de dreptul de a ocupa anumite funcții publice sau de demnitate publică, fără a enumera concret funcțiile publice și de demnitate publică;

- consideră că învinuirea adusă inculpatei în faptul precum că prin acțiunile ei s-a dăunat interesului serviciului și prestigiul justiției nu pot fi puse la baza învinuirii, deoarece aceste acțiuni pot fi constatate doar ca abateri disciplinare cu condiția comiterii repetate a abaterilor disciplinare specificate la art.22 a Legii cu privire la statutul judecătorului, precum și în cazul în care, la evaluarea performanțelor, s-a stabilit necorespunderea lui evidentă funcției deținute;

- potrivit celor relatate și considerând ca fiind toate temeiurile pentru admiterea apelului cu casarea sentinței de condamnare și admiterea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță, făcând trimitere la prevederile art. 400, 401, 402, 405, 410, 413, 414, 415 alin.(1) p.2) și în temeiul art.390 alin. (1) pct.3) Cod de Procedură Penală.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 15 ianuarie 2020, a fost respins ca nefondat apelul declarat de procurorul în Procuratura Anticorupție, Cazacov Elena și admis apelul declarat de Boubatrîn Tamara, casată sentința cu pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit

pentru prima instanță prin care Boubatrîn Tamara învinuită de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.307 alin.(1) Cod penal, a fost achitată, pe motiv că fapta nu întrunește elementele infracțiunii.

4.1. În motivarea soluției, instanța de apel a menționat că, instanța de fond a judecat unilateral și superficial cauza, în lipsa unei cercetări obiective a probelor, cu aprecierea eronată a împrejurărilor de fapt, iar ca rezultat constatarea greșită a aspectelor de drept, ce au dus la emiterea pe caz a unei soluții neîntemeiate și eronate în privința lui Boubatrîn Tamara.

Instanța de apel analizând în ansamblu, sub toate aspectele probele prezentate de către procuror și anume: nota informativă privind condamnarea lui Bantea Aurel în baza art.325 alin.(1) Cod penal, întocmită de procurorul adjunct al Procuraturii anticorupție, șef al Serviciului Nord, Gavajuc Serghei, adresată Procurorului General, Eduard Harunjen (f.d.16-18, vol. I); rechizitoriul pe cauza penală nr. XXXXX de învinuire a lui Bantea Aurel în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.325 alin.(1) Cod penal (f.d.19-22); sentința Judecătoriei Glodeni din 04.08.2014 pe cauza penală în privința lui Bantea Aurel, prin care a fost achitat pe motiv că nu s-a constatat existența faptei infracțiunii prevăzute de art.325 alin.(1) Cod penal, emisă de judecătorul Boubatrîn Tamara (f.d.23-48); proces-verbal de cercetare din 04.04.2017 (f.d.49); ordonanța procurorului în Procuratura Anticorupție, Dorin Compan din 04.04.2017, privind recunoașterea actelor ca mijloc de probă pe cauza penală nr. XXXXX în privința lui Boubatrîn Tamara de comiterea infracțiunii prevăzute de art.307 alin.(2) lit. a) Cod penal (f.d.50); raportul procurorului, șef al direcției judiciare, Mircea Roșioru din 03.03.2016 prezentat d-lui Eduard Harunjen, Procuror General-interimar, prin care se invocă că se constată o bănuială rezonabilă privind pronunțarea unei hotărâri contrar legii de către judecătorul Boubatrîn Tamara (f.d.52-53); sesizarea Procurorului General - interimar, Eduard Harunjen privind eliberarea acordului la pornirea urmăririi penale și tragerea la răspundere penală a judecătorului Boubatrîn Tamara din 22.04.2016 către Consiliul Superior al Magistraturii (58-60); proces-verbal de autosesizare din 23.05.2016 întocmit de procurorul în Procuratura anticorupție, Dorin Compan (f.d.66-67); - decizia Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 19.03.2015 pe cauza penală în privința lui Bantea Aurel, prin care au fost admise apelul și apelul suplimentar al procurorilor, casată sentința Judecătoriei Glodeni nr. XXXXX din 04 august 2014, și pronunțată o nouă hotărâre potrivit modului stabilit pentru prima instanță prin care: Bantea Aurel a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art.325 alin.(1) Cod penal, cu aplicarea art.364/1 Cod de procedură penală, fiindu-i stabilită pedeapsa de un an închisoare cu amendă în mărime de 1500 unități convenționale. Conform art. 90 Cod penal executarea pedepsei cu

închisoarea a fost suspendată condiționat pe un termen de probă de un an (f.d.130-136); proces-verbal de cercetare din 27.03.2017 (f.d.140); declarațiile martorului Noroc Eduard (f.d.41, vol. II); declarațiile martorului Bejenari Elena (f.d.42-43), inclusiv procesele-verbale ale acțiunilor de urmărire penală, a considerat că Boubatrîn Tamara, învinuită de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.307 alin.(1) Cod penal, urmează să fie achitată pe motivul că fapta nu întrunește elementele infracțiunii.

Instanța de apel a considerat că acuzatorul de stat nu a adus probe în confirmarea învinuirii aduse. Răspunderea penală a judecătorului în temeiul art. 307 din Codul penal poate fi compatibilă cu principiul independenței judecătorului doar în urma unei interpretări restrictive și doar în baza unor probe incontestabile care ar demonstra intenția judecătorului în emiterea actului judecătoresc contrar legii. Sarcina acuzatorului de stat constituia în prezentarea probelor dincolo de orice îndoială rezonabilă, ce constituie o componentă esențială a dreptului la un proces echitabil și instituie în sarcina acuzării obligația de a proba toate elementele vinovăției de o manieră aptă să înlăture dubiul, inclusiv, în cazul articolului 307 din Codul penal, a intenției judecătorului în pronunțarea unei hotărâri contrare legii. În speță, acuzarea nu a prezentat probe ce ar confirma intenția lui Boubatrîn Tamara.

Instanța de apel a considerat că acuzațiile aduse lui Boubatrîn Tamara nu reflectă un caracter penal și sunt contrare garanțiilor prevăzute de art.6 paragrafele 2 și 3 lit. a), b) din Convenția Europeană pentru Drepturile Omului, din care rezultă că, orice persoană acuzată de o infracțiune este prezumată nevinovată până ce vinovăția sa va fi legal stabilită; orice acuzat are, în special, dreptul: a) să fie informat, în termenul cel mai scurt, într-o limbă pe care o înțelege și în mod amănunțit, asupra naturii și cauzei acuzației aduse împotriva sa; b) să dispună de timpul și de înlesnirile necesare pregătirii apărării sale.

De-facto nu este stabilită-constatată fapta criminală ca fiind săvârșită de către Boubatrîn Tamara, în raport cu dispozițiile art.307 Cod penal și elementelor componenței de infracțiune, în special latura obiectivă și latura subiectivă.

Analizând învinuirea adusă lui Boubatrîn Tamara și sentința instanței de fond prin care a constatat în fapt semnele calificative ale infracțiunii prevăzute de art.307 alin.(1) Cod penal incriminate lui Boubatrîn Tamara, Colegiul penal apreciază sentința în cauză ca fiind o transcriere a rechizitoriului.

Colegiul atenționează că, nu este suficient ca instanța să enumere în hotărârea judecătorească probele citite în ședința de judecată, aceasta urmează a le analiza complet, sub toate aspectele, cu o argumentare desfășurată a concluziilor sale, prin prisma coroborării lor una cu alta,

pentru a confirma sau infirma vinovăția inculpatei pe învinuirea incriminată, ceea ce în speță nu a fost făcut.

Prima instanță a preluat interpretarea acuzării formulată în rechizitoriu, indicând "Instanța de apel a scos în evidență următoarele deficiențe și încălcări flagrante ale legii", or în textul deciziei Curții de Apel Bălți din 19 martie 2015, prin care au fost admise apelul și apelul suplimentar ale procurorilor, casată sentința Judecătoriei Glodeni din 04 august 2014 - nu se regăsesc astfel de constatări.

Or, din textul acestei decizii se constată altă concluzie,- „...instanța nu a cercetat cauza multiaspectual, nu a dat aprecieri probelor prezentate prin prisma pertinentei, concludentei, coroborării lor, în baza probelor acumulate nu a reținut just starea de fapt pe cauza". O astfel de stare de fapt constatată de instanța de apel, exclude orice semn calificativ a componentei de infracțiune.

La fel, potrivit Hotărârii Curții Constituționale din 22.07.2016, Cu privire la forța juridică a hotărârilor explicative ale Plenului Curții Supreme de Justiție, Curtea Constituțională a indicat în mod categoric că, nu se poate face referire în hotărârile judecătorești la hotărârile explicative ale Plenului Curții Supreme de Justiție, inclusiv recomandările, deoarece ele nu sunt izvor oficial de drept, totodată Curtea a subliniat că, în conformitate cu principiul interzicerii interpretării extensive a legii penale, analogia nu este niciodată permisă în dreptul penal în detrimentul inculpatului.

Instanța de apel, în decizia de casare a sentinței adoptate de judecătoarea Boubatrîn Tamara, n-a constatat încălcări a normelor de drept cu caracter imperativ, astfel că în consecință n-a conchis că sentința Judecătoriei Glodeni din 04 august 2014, ar fi contrară legii. Așa fiind, se deduce clar și incontestabil că, instanța de apel a constatat încălcări procesuale care ar putea fi sancționate în aspect disciplinar, a se vedea după text: nu s-a dat eficiență prevederilor art.93-101, 26-27 Cod de procedură; nu a dat aprecieri probelor prezentate; în baza probelor acumulate nu a reținut just starea de fapt pe cauză; care nu a fost pe deplin verificată și apreciată la justa valoare; incorect a achitat inculpatul; sunt neîntemeiate argumentele instanței de fond, precum că șeful Serviciului investigare fraude economice al Secției investigații infracțiuni a Inspectoratului de politie Glodeni nu are calitatea de agent constator.

Instanța de apel a constatat că acuzațiile aduse lui Boubatrîn Tamara nu reflectă un caracter penal și sunt contrare garanțiilor prevăzute de art.6 paragrafele 2 și 3 lit. a), b) din Convenția Europeană pentru Drepturile Omului, din care rezultă că, orice persoană acuzată de o infracțiune este prezumată nevinovată până ce vinovăția sa va fi legal stabilită. Astfel spus, de-facto nu este stabilită - constatată fapta criminală ca fiind săvârșită de

către Boubatrîn Tamara, în raport cu dispozițiile art.307 Cod penal și elementelor componenței de infracțiune, în special latura obiectivă și latura subiectivă. Colegiul penal consideră că acuzațiile incriminate lui Boubatrîn T. sunt absolut imprecise, inclusiv prin faptul că nu există nicio probă care ar confirma intenția directă a lui Boubatrîn T. la pronunțarea cu bună-știință a sentinței Judecătorei Glodeni dosar nr. XXXXX din 04.08.2016 ca fiind contrară legii.

În acest sens instanța reține că, vinovăția persoanei se stabilește în cadrul unui proces cu respectarea garanțiilor procesuale, deoarece simpla învinuire nu înseamnă și stabilirea vinovăției, sarcina probațiunii fiind pusă pe seama acuzării. Legea procesual penală stabilește că, răsturnarea prezumției nevinovăției sau concluziile despre vinovăția persoanei în comiterea infracțiunii nu pot fi întemeiate pe presupuneri. Or, în conformitate cu prevederile art.26 alin.(3) Cod de procedură penală și jurisprudența CEDO, sarcina probatoriului în ședințele de judecată în prima instanță și în instanța de apel revine acuzatorului de stat în virtutea funcțiilor lui procesuale (art.51, 53 și 320 CPP). În cauza Capean vs Belgiei din 13.01.2005, Curtea a constatat că în materie penală problema administrării probelor trebuie să fie abordată prin prisma art.6 & 2 și e obligatoriu, inter alia, ca sarcina de a prezenta probe să-i revină acuzării.

Instanța de apel a menționat, că la 28 martie 2017, Curtea Constituțională a pronunțat hotărârea privind excepția de neconstituționalitate a articolului 307 din Codul penal (sesizarea nr.155g/2016), prin care a menționat: potrivit standardelor internaționale, imunitatea, de regulă, se acordă judecătorilor pentru asigurarea exercitării atribuțiilor de serviciu. Independența judiciară nu este o prerogativă sau un privilegiu acordat în interesul propriu al judecătorului, ci este un principiu fundamental, un element esențial al oricărui stat democratic, o condiție prealabilă a statului de drept și garanția fundamentală a unui proces echitabil. Independența judecătorilor trebuie să fie considerată ca o garanție a libertății, a respectării drepturilor omului și aplicării imparțiale a legii. Puterea judecătorească trebuie să fie independentă pentru a-și îndeplini rolul în raport cu celelalte puteri ale statului, a societății în general, și cu părțile litigiului, în particular.

În același timp, Curtea a subliniat că independența judecătorului nu exclude angajarea responsabilității acestuia, ea fiind realizată sub rezerva unei prudențe determinate de necesitatea garantării libertății depline a judecătorului contra tuturor presiunilor induse.

Curtea a menționat că, deoarece într-o societate democratică judecătorul nu poate fi la adăpostul unei imunități absolute, se reliefează problema condițiilor și modalităților de angajare a răspunderii

judecătorului. Astfel, trebuie remarcat faptul că, deși standardele europene permit judecătorilor să fie trași la răspundere penală în exercitarea funcțiilor lor judiciare, pragul este destul de înalt.

În acest sens, standardele internaționale privind independența judecătorilor stabilesc că sarcinile de interpretare a legii, de examinare a probelor și de evaluare a faptelor, îndeplinite de un judecător pentru a soluționa cazurile, nu trebuie să dea naștere la răspunderea civilă, penală sau disciplinară a judecătorului, decât în cazuri de rea-credință, culpă intenționată sau neglijență gravă dovedită.

Curtea a menționat că independența judecătorească impune condiția ca judecătorii să fie protejați de influența din partea altor puteri ale statului și ca fiecare judecător să beneficieze de libertate profesională în interpretarea legii, în evaluarea faptelor și aprecierea probelor în fiecare caz individual. Prin urmare, deciziile eronate trebuie să poată fi corectate prin intermediul căilor de atac și nu pot avea drept consecință responsabilizarea individuală a judecătorilor. În calitate de excepții pot servi doar cazurile în care, în procesul de luare a deciziilor, judecătorii au acționat cu rea-voință sau au admis o omisiune gravă. Aceeași opinie este împărtășită de către Comisia de la Veneția.

În continuare, Curtea a reținut că Parlamentul este liber să decidă cu privire la politica penală a statului, în virtutea prevederilor art.60 alin. (1) din Constituție în calitate de unică autoritate legiuitoare a țării. Totodată, Curtea a reținut că nu are competența de a se implica în domeniul legiferării și al politicii penale a statului, orice atitudine contrară constituind o imixtiune în competența acestei autorități constituționale.

Astfel, Curtea a recunoscut că, în acest domeniu, legiuitorul se bucură de o marjă de apreciere destul de întinsă, având în vedere că acesta se află într-o poziție care îi permite să aprecieze, în funcție de o serie de criterii, necesitatea unei anumite politici penale. Cu toate acestea, Curtea a reținut că, deși, în principiu, Parlamentul se bucură de o competență exclusivă în reglementarea măsurilor ce țin de politica penală a statului, această competență nu este absolută în sensul excluderii exercitării controlului de constituționalitate asupra măsurilor adoptate.

Curtea a constatat că incriminarea/dezincriminarea unor fapte ori reconfigurarea elementelor constitutive ale unei infracțiuni, țin de marja de apreciere a legiuitorului, marjă care nu este absolută, ea fiind limitată de principiile, valorile și exigențele constituționale.

În acest sens, Curtea a reținut că legiuitorul trebuie să dozeze folosirea mijloacelor penale în funcție de valoarea socială ocrotită, Curtea fiind competentă să cenzureze opțiunea legiuitorului în cazul în care acestea contravin principiilor și exigențelor de rang constituțional.

În acest context, Curtea a reținut că, în exercitarea competenței de legiferare în materie penală, legiuitorul trebuie să țină seama de principiul potrivit căruia incriminarea unei fapte ca infracțiune trebuie să intervină ca ultim resort în protejarea unei valori sociale, ghidându-se după principiul „ultima ratio”, care semnifică că legea penală este unica măsură ce poate atinge scopul urmărit, altele de ordin civil, administrativ, disciplinar etc. fiind ineficiente în realizarea acestui deziderat.

În aceeași ordine de idei, Curtea a reținut că, din perspectiva principiului „ultima ratio” în materie penală, nu este suficient să se constate că faptele incriminate aduc atingere valorii sociale ocrotite, ci această atingere trebuie să prezinte un anumit grad de intensitate, de gravitate, care să justifice sancțiunea penală.

Curtea a menționat, cu titlu de principiu, că responsabilitatea de a nu recurge nejustificat la aplicarea articolului 307 din Codul penal împotriva judecătorilor și de a evita un efect stigmatizant asupra acestora, ține nu doar de procurorul general și instanțele de judecată, ci, în special, de Consiliul Superior al Magistraturii, în calitate de garant al independenței puterii judecătorești. Prin urmare, Consiliul Superior al Magistraturii, la autorizarea pornirii urmăririi penale în baza articolului 307 din Codul penal, este obligat să țină cont de faptul că răspunderea penală trebuie să rămână întotdeauna o măsură la care se recurge în ultimă instanță. Prin urmare, trebuie să se analizeze, de fiecare dată, dacă alte măsuri decât cele de ordin penal, de exemplu sancțiuni de natură disciplinară, nu ar putea fi eficace.

Curtea a subliniat că judecătorii nu pot fi constrânși să-și exercite atribuțiile sub amenințarea unei sancțiuni, fapt care poate influența în mod nefavorabil hotărârile ce urmează a fi adoptate. Or, în exercitarea atribuțiilor ce le revin, judecătorii trebuie să beneficieze de libertatea neîngrădită de a soluționa cauzele în mod imparțial, în conformitate cu prevederile legale în vigoare și propriile aprecieri, neafectate de rea-credință. Din aceste raționamente, considerentele judecătorului care au determinat adoptarea unei hotărâri într-o anumită cauză, hotărâre judecătorească care a fost anulată sau modificată, nu poate servi în calitate de temei determinant pentru sancționarea judecătorului.

Curtea a constatat că, prin instituirea la art. 307 din Codul penal a sintagmei „pronunțarea cu bună-știință”, legiuitorul a stabilit expres că judecătorul poate fi atras la răspundere penală pentru această componentă de infracțiune exclusiv în cazul în care este demonstrată intenția acestuia de a pronunța hotărârea, sentința, decizia sau încheierea contrar prevederilor legale.

Remediul principal pentru corectarea erorilor judiciare constă în exercitarea căilor de atac, iar casarea unei hotărâri, sentințe, decizii sau

încheieri de către instanțele superioare nu este temei în sine pentru pornirea urmăririi penale împotriva judecătorului.

Curtea a reținut că răspunderea penală a judecătorului în temeiul art. 307 din Codul penal poate fi compatibilă cu principiul independenței judecătorului doar în urma unei interpretări restrictive și doar în baza unor probe incontestabile care ar demonstra intenția judecătorului în emiterea actului judecătoresc contrar legii.

În acest sens, Curtea a menționat că, potrivit principiilor de drept procesual penal, sarcina probațiunii revine acuzării, iar situația de dubiu este interpretată în favoarea celui acuzat (in dubio pro reo).

Verificând toate probele administrate sub toate aspectele, complet și obiectiv, fiecare probă fiind apreciată din punct de vedere al pertinentei, concludentei, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu - din 18 punct de vedere al coroborării lor, instanța de apel a ajuns la concluzia că, Boubatrîn Tamara urmează a fi achitată de sub învinuirea înaintată în baza art.307 alin.(1) Cod penal, din motivul că fapta nu întrunește elementele infracțiunii.

Instanța de apel a constatat că judecătorul Boubatrîn T. pronunțând o sentință de achitare în privința lui Bantea A., la examinarea cauzei sus nominalizate a admis derogări de la cerințele art.364/1 Cod de procedură penală. În același timp abaterea de la prevederile art.364/1 CPP, alte încălcări ce țin de administrarea și aprecierea probelor la examinarea cauzei penale sus nominalizate, nu pot fi calificate ca acțiuni intenționate, comise de judecătorul Boubatrîn T., acestea constituind erori admise de judecător în procesul examinării cauzei.

Totodată, instanța de apel a menționat că conform prevederilor art.364/1 Cod de procedură penală, alin.(1) Pînă la începerea cercetării judecătorești, inculpatul poate declara, personal prin înscris autentic, că recunoaște săvârșirea faptelor indicate în rechizitoriu și solicită ca judecata să se facă pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală.

Conform aceluiași articol alin.(7) În caz de soluționare a cauzei prin aplicarea prevederilor alin. (1), dispozițiile art.382-398 se aplică în mod corespunzător.

Dispozițiile art.382-398 Cod de procedură penală, cuprind în sine și dispozițiile Articolului 389. Sentința de condamnare; Articolului 390. Sentința de achitare; Articolului 391. Sentința de încetare a procesului penal, etc.

Prevederile art.364/1 alin.(7) Cod de procedură penală, sunt prevăzute de legiuitor și de fapt contravin cu recomandările din pct.30 a Hotărîrii Plenului CSJ din 16.12.2013.

Instanța de apel a reținut că, vinovăția persoanei în săvârșirea faptei se consideră dovedită numai în cazul când instanța de judecată, călăuzindu-se de principiul prezumției nevinovăției, cercetând nemijlocit toate probele prezentate, iar îndoielile care nu pot fi înlăturate fiind interpretate în favoarea inculpatului și în limita unei proceduri legale, a elucidat toate chestiunile prevăzute în art.385 Cod de procedură penală.

Opinia Amicus Curiae adoptată de Comisia de la Veneția la cea de-a 110-a Sesiune Plenară privind răspunderea penală a judecătorilor (Veneția, 10-11 martie 2017), a menționat: doar erorile săvârșite în mod intenționat, cu abuz deliberat sau, fără îndoială, cu neglijență repetată, serioasă sau gravă ar trebui să se soldeze cu acțiuni și sancțiuni disciplinare, răspundere penală sau răspundere civilă.

Potrivit p.31 din hotărârea Curții Constituționale nr.9 din 28.06.2012, Curtea a subliniat, făcând referire și la alte hotărâri ale sale anterioare, că independența judecătorului este o premisă a statului de drept și o garanție fundamentală a unei judecăți corecte, ceea ce presupune că nimeni nu poate interveni în deciziile și modul de gândire ale unui judecător, decât prin procedurile judiciare stabilite.

În conformitate cu p.7.3. din aceeași hotărâre a Curții Constituționale nr.28 din 14.12.2010 controlul legalității și temeiniciei actului judecătoresc poate fi exercitat numai de către instanțele de apel și recurs, în conformitate cu procedurile jurisdicționale.

Astfel, instanța de recurs a considerat că la caz abaterea de la prevederile art.364/1 Cod de procedură penală, alte încălcări ce țin de administrarea și aprecierea probelor la examinarea cauzei penale sus nominalizate, nu pot fi calificate ca acțiuni intenționate, comise de judecătorul Boubatrîn Tamara, acestea constituind erori admise de judecător în procesul examinării cauzei.

5. Decizia instanței de apel a fost atacată cu recursuri ordinare de către:

- procurorul în Procuratura Anticorupție, Cazacov Elena, prin care, invocând ca temei pentru recurs prevederile *art. 427 alin. (1) pct. 6* Cod de procedură penală, a solicitat casarea totală a deciziei, cu menținerea sentinței fără modificări;

- procurorul în Procuratura de circumscripție Bălți, Gavdiuc Valentina, prin care, invocând ca temei pentru recurs prevederile *art. 427 alin. (1) pct. 6* Cod de procedură penală, a solicitat casarea deciziei, cu emiterea unei noi hotărâri prin care procesul penal în privința lui Boubatrîn Tamara conform art. 307 alin.(1) Cod penal, să fie încetat în legătură cu expirarea termenului de prescripție.

5.1. În motivarea recursului ordinar, procurorul în Procuratura Anticorupție, Cazacov Elena a menționat că:

- în cazul în care, instanța de apel, nu a fost de acord cu aprecierea probelor de către procuror sau de către instanța de fond și a ajuns la concluzia de a achita inculpatul, urma să dezvăluie această concluzie, expunându-și punctul său de vedere asupra fiecărei probe aduse în sprijinul învinuirii și puse la baza sentinței de condamnare, fapt ce pe caz nu a avut loc fiind prezentă o apreciere incorectă, tendențioasă și formală de ordin general a probelor și circumstanțelor cauzei penale, nefiind indicat în decizie dovezi convingătoare, de ce în acțiunile inculpatei nu sunt prezente elementele infracțiunii incriminate de către organul de urmărire penală și constatate de către instanța de fond;

- instanța de apel în motivarea soluției, în nici un mod nu a făcut o analiză a probatoriului, în baza căreia să fi ajuns la concluzia de achitare a inculpatei Boubatrîn Tamara, invocând doar norme generale ale unor acte naționale și internaționale cu referire la independența judecătorească, astfel, nu a îndeplinit prevederile normelor menționate mai sus, precum și explicațiile date de către Plenul Curții Supreme de Justiție la pct. 14 al Hotărârii nr. 22 din 12 decembrie 2005 „Cu privire la practica judecării cauzelor penale în ordine de apel”, din sensul cărora rezultă că nerespectarea acestor cerințe ale legii echivalează cu nerezolvarea fondului apelului;

- instanța de apel s-a limitat doar la enumerarea probelor pe care acuzarea le-a prezentat în susținerea învinuirii aduse inculpatei Boubatrîn Tamara, fără însă a le face o analiză conform căreia a ajuns la concluzia de achitare a inculpatei;

- instanța de fond corect a ajuns la concluzia de vinovăție a inculpatei Boubatrîn Tamara, după o analiză amplă a probelor prezentate de către acuzarea de stat, dându-le fiecăreia din acestea o apreciere corespunzătoare și care coroborate dovedesc vinovăția inculpatei Boubatrîn Tamara în comiterea infracțiunii incriminate;

- instanța de fond a constatat, că la emiterea sentinței nr. XXXXX din 04.08.2014, judecătorul Boubatrîn Tamara, intenționat, a ignorat cerințele imperative ale art.400 Cod contravențional, care stipulează că sânt în drept să examineze cauze contravenționale și să aplice sancțiuni în limitele competenței șefii de direcții și adjuncții lor, șefii inspectoratelor de poliție și adjuncții lor, șefii secțiilor de poliție, șefii sectoarelor de poliție, șefii posturilor de poliție, ofițerii principali de sector, ofițerii superiori de sector, ofițerii de sector, angajații secțiilor securitate publică, angajații serviciilor patrulare, angajații secțiilor supraveghere transport și circulație rutieră, angajații serviciilor supraveghere tehnică și accidente rutiere ale inspectoratelor de poliție, angajații Inspectoratului național de patrulare și ai Inspectoratului național de investigații din cadrul Inspectoratului General

al Poliției, indicând că, Noroc Eduard, care la acel moment deținea funcția de șef al Serviciului de Investigare a Fraudelor Economice al IP Glodeni, nu era în drept să întocmească proces contravențional;

- instanța de fond corect a ajuns la concluzia că, vinovăția lui Boubatrîn Tamara în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 307 alin. (1) Cod penal, este pe deplin dovedită. Astfel, acțiunile inculpatei Boubatrîn Tamara au fost corect încadrate juridic în baza art.307 alin.(1) Cod penal al „pronunțarea cu bună-știință de către judecător a unei sentințe contrare legii;

- instanța de apel în motivarea soluției, a luat partea inculpatei Boubatrîn Tamara, care cât în cadrul urmăririi penale atât și cercetării judecătorești a dat declarații contradictorii, urmând scopul evitării răspunderii penale;

- vina lui Boubatrîn Tamara, în comiterea infracțiunii incriminate se dovedește și prin următoarele probe și mijloace materiale, care au fost administrate legal, fiind cercetate și verificate, potrivit art. art. 414, 415 alin. (2¹) Cod procedură penală, următoarele materiale probatorii, după cum urmează: declarațiile martorului Noroc Eduard care fiind audiat atât în cadrul urmăririi penale cât și în instanța de fond, verificate prin citire în instanța de apel, a declarat, că pe dna Tamara Boubatrîn o cunoaște de când era judecător; declarațiile martorului Bejenari Elena care fiind audiată atât în cadrul urmăririi penale cât și în instanța de fond, verificate prin citire în instanța de apel a declarat, că la moment activează în calitate de asistent judiciar la Judecătoria Drochia, sediul Glodeni. Pe Tamara Boubatrîn o cunoaște, era asistenta ei judiciară; procesul-verbal de cercetare din 04.04.2017 prin care au fost examinate materialele cauzei penale nr. XXXXX, eliberate de Serviciul Nord al Procuraturii Anticorupție pe 30 file; Procesul-verbal de cercetare din 27.03.2017 prin care au fost examinate materialele cauzei penale nr. XXXXX, eliberate de Judecătoria Glodeni la interpelarea procurorului. Sunt cusute, numerotate în total pe 39 file, fiind aplicată ștampila judecătoriei;

- Consiliul Superior al Magistraturii a examinat sesizarea Procurorului General Interimar Eduard Harunjen, privind eliberarea acordului la pornirea urmăririi penale și tragerea la răspundere penală a judecătorului Judecătoriei Ialoveni Boubatrîn T. în baza art.307 alin. (2) lit. a) Cod penal și ca rezultat prin hotărârea din 11.05.2016 a dat acordul său pentru pornirea urmăririi penale și tragerea la răspundere penală a judecătorului în Judecătoria Ialoveni, Boubatrîn Tamara;

- a reținut că hotărârea respectivă a CSM a fost menținută în vigoare și prin Hotărârea Curții Supreme de Justiție din 30.06.2016 prin care a fost respinsă ca neîntemeiată cererea de chemare în judecată depusă de Boubatrîn Tamara împotriva CSM privind anularea hotărârii CSM nr. 321/14 din

11.05.2016 „ Cu privire la sesizarea Procurorului General interimar Eduard Harunjen referitor la eliberarea acordului la pornirea urmăririi penale și tragerea la răspundere penală a unui judecător”. Curtea a constatat că, prin instituirea la art. 307 din Codul penal a sintagmei „*pronunțarea cu bună-știință*”, legiuitorul a stabilit expres că judecătorul poate fi atras la răspundere penală pentru această componentă de infracțiune exclusiv în cazul în care este demonstrată *intenția* acestuia de a pronunța hotărârea, sentința, decizia sau încheierea contrar prevederilor legale;

- în cadrul cercetării judecătorești au fost prezentate suficiente probe, care fiind cercetate prin prisma rigorilor de drept, dovedesc vinovăția inculpatei Boubatrîn Tamara în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 307 alin.(1) Cod penal, deoarece au fost acumulate de către organul de urmărire penală în strictă conformitate cu prevederile legislației procesual penale. Ori, cumulul de probe prezentate în cadrul cercetării judecătorești de către partea acuzării dovedesc incontestabil vinovăția inculpatei în săvârșirea infracțiunii imputate și nu contravin prevederilor art.93, 94 Cod de procedură penală, iar nulitatea lor nu a fost invocată conform art.251 Cod de procedură penală;

- instanța de fond a făcut o apreciere corectă a probatoriului administrat, însă instanța de apel greșit, prin aprecierea eronată a probelor cât și a prevederilor legislației în vigoare, a concluzionat pripit precum că Boubatrîn Tamara nu se face vinovată de comiterea infracțiunii incriminate și că în acțiunile acesteia lipsesc elementele infracțiunii incriminate;

- instanța de apel, a dat o apreciere greșită probelor prezentate de acuzare, or nu le-a analizat multilateral și obiectiv, care dovedesc cu certitudine vinovăția lui Boubătrîn Tamara în comiterea infracțiunii imputate în baza art. 307 alin.(1) Cod penal.

5.2. În motivarea recursului ordinar, procurorul în Procuratura de Circumscripție Bălți, Gavdiuc Valentina a menționat că:

- soluția instanței de apel privind achitarea inculpatei Boubatrîn Tamara conform art. 307 alin. (1) Cod penal, din motiv că fapta nu întrunește elementele infracțiunii, este neîntemeiată și contrară probelor examinate pe dosar. Ajungând la această concluzie, instanța de apel a indicat că răspunderea penală a judecătorului în temeiul art. 307 Cod penal poate avea loc doar în baza unor probe incontestabile care ar demonstra intenția judecătorului în emiterea actului judecătoresc ar legii. Respectiv, acuzarea nu a prezentat probe ce ar confirma intenția judecătorului în pronunțarea unei hotărâri contrare legii;

- potrivit dispoziției art. 15 alin. (1) lit. a), c) și d) al Legii cu privire la statutul judecătorului nr. 544 din 20.07.1995 „judecătorii sânt obligați să fie imparțiali; să respecte întocmai cerințele legii la îndeplinirea justiției și să

asigure interpretarea și aplicarea uniformă a legislației; sa se abțină de la fapte care dăunează intereselor serviciului și prestigiului justiției, care compromit cinstea și demnitatea de judecător, provoacă îndoieli față de obiectivitatea lor”;

- în cadrul judecării cauzei penale în speță - de acuzare a lui Bantea Aurel conform art. 325 alin. (1) Cod penal, aceste obligațiuni statutare au fost totalmente ignorate de către judecătorul Judecătoriei Glodeni, Boubatrîn Tamara, în exercitarea atribuțiilor și executarea obligațiilor de serviciu, ca consecință fiind pronunțată o sentință ilegală;

- acceptând examinarea cauzei în procedură simplificată, judecătorul Boubatrîn Tamara a recurs la examinarea cauzei conform acestei proceduri și chiar a intrat în camera de deliberare, unde chipurile a depistat precum, că Șeful Serviciului Investigare fraude economice al Secției investigații infracțiuni a Inspectoratului de poliție Glodeni - nu are statut de agent constatat, drept urmare el nu întrunește condițiile prevăzute de art. 123 Cod penal. Respectiv Bantea Aurel, nu poate fi recunoscut vinovat conform art. 325 alin. 1) Cod penal;

- dacă instanța constata lipsa subiectului prevăzut de lege pentru infracțiunea art. 325 Cod penal, urma să nu accepte examinarea cauzei în procedură simplificată, dar, dacă și a acceptat, stabilind acest fapt în camera de deliberare, urma să reia cercetarea judecătorească și să respingă cererea inculpatului de examinare a cauzei în art. 364¹ Cod de procedură penală și să porceadă la examinarea în fond a cauzei. Conform prevederilor art.364¹ alin.(4) Cod de procedură penală rezultă că procedura simplificată este abilă doar dacă din probele administrate în cursul urmăririi penale reiese că faptele inculpatului sunt stabilite și sunt suficiente date cu privire la persoana sa pentru a permite stabilire unei pedepse. Când această condiție nu este îndeplinită, instanța va respinge cererea de judecare a cauzei în procedura simplificată. În situația în care insuficiența probatoriului se constată abia cu prilejul deliberării, cauza va fi repusă pe rol și judecată în procedura generală;

- în susținerea poziției sale, inculpata Boubatrîn Tamara a declarat că la întocmirea sentinței motivate în camera de deliberare a ajuns la concluzia că potrivit art. 400 alin. (2) Cod Contravențional, șeful serviciului de investigare a fraudelor economice din cadrul secției de investigare a Fraudelor economice, Eduard Noroc nu avea calitatea de agent constatat din motivul că aceste atribuții le avea șeful secției investigații infracțiuni a Inspectoratului de Poliție Glodeni;

- nu este clar în ce bază, inculpata a ajuns la așa concluzie, cu toate că, chiar în lipsa unor probe directe precum că șeful serviciului de investigare a fraudelor economice din cadrul secției de investigare a Fraudelor economice

Eduard Noroc avea sau nu calitatea de agent constatatator, judecătorul Băubatrîn Tamara urma să aprecieze conform prevederilor art.123 Cod penal.

6. Referință asupra recursurilor declarate, a fost depusă de către inculpata Boubatrîn Tamara, prin care a solicitat respingerea ca inadmisibile a recursurilor declarate de către procurorul în Procuratura Anticorupție, Cazacova Elena și de către procurorul în Procuratura de Circumscripție Bălți, Gavdiuc Valentina.

7. Examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare declarate, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal conchide că acestea sunt inadmisibile, fiind vădit neîntemeiate din considerentele ce urmează.

Potrivit dispoziției art. 432 alin. (2) pct. 1), 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, în camera de consiliu, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că recursul nu îndeplinește cerințele de formă și de conținut, prevăzute în art. 429 și 430 Cod de procedură penală sau recursul declarat este vădit neîntemeiat.

Conform prevederilor art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor stipulate expres de art. 427 Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate de recurent, or, art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, prevede că hotărârile instanței de apel pot fi atacate cu recurs ordinar pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel la judecarea cauzei.

La caz, Colegiul penal reține că procurorii indică ca temei pentru declararea recursurilor ordinare, prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, în sensul că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel și hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția.

Verificând legalitatea hotărârii atacate sub acest aspect, Colegiul penal reține că motivele și temeiurile de recurs invocate de recurenți nu s-au confirmat în urma cercetării materialelor cauzei, argumentând în acest context următoarele.

Astfel, temeiul de recurs indicat de recurenți, prevăzut de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, în sensul că *„instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel și hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază”*, Colegiul penal în urma cercetării materialelor cauzei constată că acesta nu și-a găsit confirmarea, dat fiind faptul că, reieșind din lucrările dosarului, instanța de apel la examinarea cauzei a respectat prevederile art. 414 alin. (1), 417 alin. (1) pct. 8), 419 Cod

de procedură penală și prin hotărârea adoptată și-a întemeiat soluția de casare a sentinței primei instanțe și emiterea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță prin care Boubatrîn Tamara învinuită de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 307 alin.(1) Cod penal, a fost achitată pe motiv că fapta nu întrunește elementele infracțiunii, concluzia la care a ajuns instanța de apel în urma verificării probelor apreciate prin prisma art. 101 Cod de procedură penală și a circumstanțelor cauzei, conformându-se cerințelor art. 414 Cod de procedură penală, a emis o decizie care cuprinde motivele pe care își întemeiază soluția, și în partea contestată de către procurori în prezentele recursuri, din care considerente instanța de recurs nu identifică motive justificative de a interveni în respectiva decizie.

Colegiul penal, menționează că soluția instanței de apel privind casarea sentinței primei instanțe și emiterea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Boubatrîn Tamara învinuită de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 307 alin.(1) Cod penal, a fost achitată pe motiv că fapta nu întrunește elementele infracțiunii, este una corectă și argumentată, motivare pe care instanța de recurs o însușește, astfel respingând alegațiile procurorilor precum că, instanța de apel a dat o apreciere greșită probelor care, în viziunea părții acuzării dovedesc cu certitudine vinovăția inculpatei în comiterea infracțiunii imputate în baza art. 307 Cod penal, or, instanța de apel a reținut că învinuirea incriminată inculpatei Boubatrîn Tamara, este una neclară și neconcretizată, deoarece, acuzatorul de stat nu a adus probe în confirmarea învinuirii aduse, dat fiind că răspunderea penală a judecătorului în temeiul art. 307 din Codul penal poate fi compatibilă cu principiul independenței judecătorului doar în urma unei interpretări restrictive și doar în baza unor probe incontestabile care ar demonstra intenția judecătorului în emiterea actului judecătoresc contrar legii. Sarcina acuzatorului de stat constituia în prezentarea probelor dincolo de orice îndoială rezonabilă, ce constituie o componentă esențială a dreptului la un proces echitabil și instituie în sarcina acuzării obligația de a proba toate elementele vinovăției de o manieră aptă să înlăture dubiul, inclusiv, în cazul articolului 307 din Codul penal, a intenției judecătorului în pronunțarea unei hotărâri contrare legii, însă în speță, acuzarea nu a prezentat probe ce ar confirma intenția inculpatei Boubatrîn Tamara.

Deci, instanța de apel, ca urmare a efectuării cercetării judecătorești a constatat și expus situația de fapt și de drept reținută, just concluzionând, că acuzațiile aduse lui Boubatrîn Tamara nu reflectă un caracter penal și sunt contrare garanțiilor prevăzute de art.6 paragrafele 2 și 3 lit. a), b) din Convenția Europeană pentru Drepturile Omului, din care rezultă că, orice persoană acuzată de o infracțiune este prezumată nevinovată până ce

vinovăția sa va fi legal stabilită; orice acuzat are, în special, dreptul: a) să fie informat, în termenul cel mai scurt, într-o limbă pe care o înțelege și în mod amănunțit, asupra naturii și cauzei acuzației aduse împotriva sa; b) să dispună de timpul și de înlesnirile necesare pregătirii apărării sale.

Totodată, analizând învinuirea adusă lui Boubătrîn Tamara și sentința instanței de fond prin care s-au constatat în fapt semnele calificative ale infracțiunii prevăzute de art.307 alin.(1) Cod penal incriminate lui Boubătrîn Tamara, instanța de apel corect a apreciat sentința în cauză ca fiind o transcriere a rechizitoriului.

Astfel, instanța de apel corect a invocat că, nu este suficient ca instanța să enumere în hotărârea judecătorească probele citite în ședința de judecată, aceasta urmează a le analiza complet, sub toate aspectele, cu o argumentare desfășurată a concluziilor sale, prin prisma coroborării lor una cu alta, pentru a confirma sau infirma vinovăția inculpatei pe învinuirea incriminată, ceea ce în speță nu a fost făcut, or, prima instanță a preluat interpretarea acuzării formulată în rechizitoriu, indicând că: "Instanța de apel a scos în evidență următoarele deficiențe și încălcări flagrante ale legii", or, în textul deciziei Curții de Apel Bălți din 19 martie 2015, prin care au fost admise apelul și apelul suplimentar ale procurorilor, casată sentința Judecătoriei Glodeni din 04 august 2014 - nu se regăsesc astfel de constatări.

Prin urmare, instanța de apel justificat a conchis că acuzațiile aduse inculpatei Boubatrîn Tamara sunt absolut imprecise, inclusiv prin faptul că nu există nicio probă care ar confirma intenția directă a acesteia la pronunțarea cu bună-știință a sentinței Judecătoriei Glodeni dosar nr. XXXXX din 04.08.2016 ca fiind contrară legii.

Colegiul penal reține că, instanța de apel în decizia de casare a sentinței adoptate de judecătorul Boubatrîn Tamara, n-a constatat încălcări a *normelor de drept cu caracter imperativ*, și nu a conchis că sentința Judecătoriei Glodeni din 04 august 2014, este contrară legii, însă a constatat încălcări procesuale care ar putea fi sancționate disciplinar și anume:

- nu s-a dat eficiență prevederilor art.93-101, 26-27 Cod de procedură penală;
- nu s-a dat apreciere probelor prezentate;
- în baza probelor acumulate nu s-a reținut just starea de fapt pe cauză, care nu a fost pe deplin verificată și apreciată la justa valoare;
- incorect a achitat inculpatul;
- sunt neîntemeiate argumentele instanței de fond, precum că șeful Serviciului investigare fraude economice al Secției investigații infracțiuni a Inspectoratului de poliție Glodeni nu are calitatea de agent constator.

În asemenea împrejurări, instanța de recurs atestă că, nu a fost constatată fapta criminală ca fiind săvârșită de către judecătorul Boubatrîn

Tamara în raport cu prevederile art. 307 Cod penal și elementele componenței de infracțiune – latura obiectivă și latura subiectivă.

Având în vedere cele menționate, Colegiul penal consideră că, de fapt invocările recurenților sub aspectul temeiului pentru recurs prevăzute la pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, poartă un caracter declarativ, ne fiind expuse argumente veridice în susținerea erorii pretins a fi comise de către instanța de apel, or, decizia atacată cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, atât în fapt, cât și în drept.

La acest capitol, Colegiul penal apreciază ca fiind nefondate alegațiile recurenților și reiterează că invocarea unor pretinse erori admise la etapa judecării cauzei de instanța de apel, urmează a fi precedate de o motivare corespunzătoare privind esența acestora și indicarea expresă a circumstanțelor cauzei cărora sunt subsecvente.

Verificând decizia atacată, Colegiul penal apreciază că aceasta cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, în sensul că argumentele pe care instanța de apel le-a expus în hotărârea adoptată, echivalează cu o motivare conformă rigorilor și exigențelor impuse de art. 6 CEDO.

Colegiul penal reține că, în recursurile declarate recurenții critică în bună parte hotărârea instanței de apel, prin prisma faptului că nu au fost apreciate la justa valoare probele prezentate de către partea acuzării, în opinia cărora acestea dovedesc vinovăția inculpatei Boubatrîn Tamara în cele incriminate ei. Însă, verificând temeinicia deciziei adoptate de către instanța de apel, Colegiul penal consideră că criticile menționate nu și-au găsit confirmarea la caz, deoarece în urma analizei hotărârii contestate, atât cumulul de probe prezentate de către partea acuzării, cât și cele prezentate de către inculpată, toate au fost apreciate corect prin prisma art. 101 Cod de procedură penală.

Totodată, raportat la criticile recurenților, Colegiul penal reiterează că acestea se referă doar la chestiunea de apreciere a probelor. Prin urmare, reieșind din analiza textuală a recursurilor ordinare declarate, se constată că autorii acestora expun conținutul unor probe cercetate de instanțele de fond, după care în cele din urmă conchid că acestea constituie un ansamblu probator indubitabil prin care se confirmă vinovăția inculpatei în comiterea infracțiunii imputate.

Elocvent în acest sens, se impune precizarea că aprecierea probelor este unul din cele mai importante momente ale procesului penal, deoarece întregul volum de muncă depus de către organele de urmărire penală, instanțele judecătorești, cât și de părțile în proces, se concentrează pe soluția ce va fi dată în urma acestei activități. Aprecierea probelor după intima convingere a judecătorului trebuie să se bazeze pe prevederile legale, iar convingerea intimă se întemeiază pe examinarea tuturor probelor în

ansamblu, sub toate aspectele, complet și obiectiv. Legea stabilește că probele admisibile sunt apreciate după relevanța, concludența, veridicitatea și utilitatea acestora și toate probele în ansamblu lor sunt apreciate din punct de vedere al coroborării acestora.

Colegiul penal consemnează că, instanța de apel verificând cele imputate inculpatei Boubatrîn Tamara, a conchis corect că abaterea de la prevederile art.364/1 Cod de procedură penală, alte încălcări ce țin de administrarea și aprecierea probelor la examinarea cauzei penale în privința lui Bantea Aurel, nu pot fi calificate ca acțiuni intenționate, contrare legii, comise de judecătorul Boubatrîn Tamara, acestea constituind erori admise de judecător în procesul examinării cauzei.

În acest context, instanța de recurs reține dispozițiile art. 8 alin. (3) Cod de procedură penală, potrivit cărora, concluziile despre vinovăția persoanei de săvârșirea infracțiunii nu pot fi întemeiate pe presupuneri, iar toate dubiile în probarea învinuirii care nu pot fi înlăturate, în condițiile prezentului cod, se interpretează în favoarea bănuțului, învinuitului, inculpatului.

Prin urmare, Colegiul penal apreciază ca justificate concluziile instanței de apel, deoarece probele prezentate de către partea acuzării în vederea susținerii învinuirii înaintate inculpatei, nu sunt certe și concludente sau de natură ce ar permite formarea unei concluzii justificate, în vederea stabilirii culpei în comiterea unei fapte prejudiciabile prevăzute de norma art. 307 alin.(1) Cod penal.

Finalmente, Colegiul penal a stabilit că cumulul de probe cercetat și analizat în cauza deferită judecării, circumstanțele stabilite în prezenta speță, au fost deplin cercetate de instanța de apel ce i-a permis de a ajunge la concluzia că acțiunile inculpatei Boubatrîn Tamara nu întrunesc latura obiectivă și subiectivă ale acțiunii de pronunțare cu bună-știință de către judecător a unei sentințe contrare legii – art. 307 alin.(1) Cod penal.

Astfel, Colegiul penal conchide că temeiuri de a pune la îndoială veridicitatea argumentelor instanței de apel în motivarea soluției sale pe aspectele contestate nu se identifică, pe care în virtutea corectitudinii lor și pentru a evita repetări inutile, le acceptă și le însușește, fapt ce vine în corespundere cu jurisprudența CtEDO, care în pct. 37 a hotărârii sale în cauza Albert vs. România din 16.02.2010, statuează că art. 6 §1 din CEDO, deși obligă instanțele să își motiveze deciziile, acest fapt nu poate fi înțeles ca impunând un răspuns detaliat pentru fiecare argument (Van de Hurk vs Olanda, 19 aprilie 1994, pct. 61), cu toate acestea noțiunea de proces echitabil necesită ca o instanță internă, fie prin însușirea motivelor furnizate de o instanță inferioară, fie prin alt mod, să fi examinat chestiunile esențiale supuse atenției sale.

În consecință, Colegiul penal nu a constatat prezența erorilor de drept invocate de recurenți ce ar fi afectat hotărârea instanței de apel atacată sub aspectele contestate, deoarece soluția adoptată de către instanța de apel este legală și întemeiată, iar recursurile ordinare declarate sunt inadmisibile, fiind vădit neîntemeiate.

8. În conformitate cu art. 432 alin. (1), (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

DECIDE:

Inadmisibilitatea recursurilor ordinare declarate de către procurorul în Procuratura Anticorupție, Cazacov Elena și de către procurorul în Procuratura de circumscripție Bălți, Gavdiuc Valentina, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 15 ianuarie 2020, în cauza penală în privința lui *Boubatrîn Tamara XXXXX*, ca fiind vădit neîntemeiate.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată la 11 martie 2021.

Președinte

Timofti Vladimir

Judecători

Boico Victor

Toma Nadejda